

Opinió > Carles Boix | 00:00 h.
06/05/2011

Penjant d'un fil

WEI-JI FISCAL

"Catalunya no deixa de ser una mica grega. Per les dues bandes. L'harmoniosa, noucentista, clàssica i orsiana. I la més contemporània, calorosa, desordenada, mediterrània i endeutada."

Carles Boix

En algunes escoles de negoci expliquen que el caràcter xinès de la paraula "crisi" (wei-ji) és la combinació de dos caràcters: el de "perill" i el d'"oportunitat". Com moltes altres coses del màrqueting modern, la idea és falsa. Però, no deixa de ser atractiva i, fins i tot, útil. Quan un mànager, amb o sense un MBA, s'ha quedat sense recursos de cap mena, sempre li va bé tenir a algú que l'animi, que li digui, a cau d'orella, "wei-ji!", i que l'encoratgi a prendre nous riscos i crear noves oportunitats.

Això és el que m'agradaria dir-li al govern de Catalunya ara mateix: "Wei-ji! Desperteu! Perquè la crisi fiscal hi és i s'ha de resoldre. Però cal que, per resoldre-la, la veieu com una oportunitat i en reinterpretu el sentit."

La crisi fiscal de la Generalitat no és merament una crisi comptable, de quadrar entrades i sortides. És una crisi política i institucional, resultat directe d'un sistema de finançament absurd, injust i perjudicial. Una crisi que, si es vol resoldre, obliga a explicar les coses amb claredat als ciutadans del país i, en definitiva, a liderar una població que, tot i intuir-ho, vol saber que els seus líders ho saben. Una crisi que força a oblidar una constant apel·lació a la responsabilitat que Espanya paga amb el silenci i confon, interessadament, amb un altre exercici de victimisme. Una crisi, en una paraula, que només es començarà a resoldre quan el seu relat públic concordi amb la realitat objectiva. Altrament, només hi haurà frustracions col·lectives, manifestacions públiques i minories parlamentàries incapaces de tirar endavant cap projecte polític estable.

Evidentment, cal demanar la mateixa seriositat a l'oposició, que, tot i haver perdut les eleccions, ha de sobreposar-se, pel bé de tots, a les temptacions més fosques del regateig en curt. Una oposició que, d'una manera absurda, declara, per boca del sr. Montilla, que les retallades del govern actual són innecessàries i part d'una estratègia preconcebuda de destrucció de l'Estat del Benestar. Deixem de banda el fet que, en països amb una tradició democràtica molt més llarga, els expresidents no opinen mai en públic sobre els seus predecessors, fins i tot quan les coses van malament. Deixem de banda que el govern de la Generalitat ha de complir un pacte que el sr. Montilla va signar amb el govern de Madrid (en mans del seu propi partit). Quina credibilitat pot tenir una persona que no va complir el pacte de contenció del dèficit fiscal que ell mateix s'havia auto-imposat?

Catalunya no deixa de ser una mica grega. Per les dues bandes. L'harmoniosa, noucentista, clàssica i orsiana. I la més contemporània, calorosa, desordenada, mediterrània i endeutada. I, per això, tanco l'article recordant que crisi volia dir, en grec clàssic, decisió o judici. I en els

tractats mèdics de l'edat moderna, moment de canvi, cap a pitjor o millor. Que la crisi sigui, doncs, això: una oportunitat per prendre una decisió que porti, si Déu vol, a un país lliure i millor.

3 **Narcís:** A) Catalunya sempre serà, malgrat tot, harmoniosa, noucentista, ...